

Uniți pentru copii

BULETIN INFORMATIV TRIMESTRIAL AL UNICEF ROMÂNIA - NR 10, 2011

Povești despre traiul de zi cu zi

unite for
children

unicef

Să fim uniți pentru copii!

Ediția actuală a buletinului informativ analizează dimensiunea umană a crizei financiare și economice. Începem prin a vedea care este imaginea generală pe baza constatărilor din studiile de monitorizare a crizei pe care UNICEF le-a realizat în ultimii doi ani. După care, mergem mai departe de statistici și vorbim cu copiii și cu familiile lor și le ascultăm povestirile. Ne spun cum se descurcă fără un loc de muncă, cu migrația, cu veniturile reduse, fără prea multă asistență socială și cu realitatea dură de a nu fi în stare să pună suficientă mâncare pe masă. Ascultăm mărturiile familiilor care locuiesc într-un bloc dărăpănat de locuințe din Alba Iulia, care ne spun cum se descurcă cu capriciile crizei. Și un medic de familie ne spune cum se vede situația din punctul său de vedere.

Tabloul este unul sumbru. Perspectiva individului, familiei și a comunității nu este frumoasă. Aflăm ce înseamnă termenul de „excluziune socială” pentru cei care se zbat să supraviețuiască. Și cu toate astea, există raze de speranță și optimism reale. Chiar și în cele mai sărace dintre cele mai sărace familii, copiii au ambiții. Vor să meargă la școală și să facă ceva în viață. Părinții vor sacrifica totul pentru a-și ajuta copiii să-și îndeplinească visurile.

Comunitățile sărace își strâng rândurile în clipele de grele încercări, după cum constatăm din relatarea de la Turturica. ONG-uri mici, fără vizibilitate, fac eforturi neprețuite în zonele cele mai sărace pentru ca spiritul umanității să fie ținut în viață. Aflăm despre activitatea depusă de CERME (Centrul Român de Modelare Economică) la Turturica și despre Fundația Căminul Phillip din București, care oferă speranță și susținere copiilor și familiilor din Ferentari, acolo unde odată nu primeau niciun sprijin.

O lecție demnă de reținut este că, dacă se acordă puțină atenție din exterior unei comunități, aceasta poate stimula luarea de măsuri de către autoritățile locale și de către membrii comunității. Așa constatăm că stau lucrurile și la Turturica. Dacă s-ar acorda aceeași atenție fiecărei comunități excluse social din țară, am putea da naștere unui spirit puternic de auto-ajutorare și incluziune socială. Modalitatea cea mai potrivită prin care comunitățile marginalizate ar putea ieși din categoria „excluziunii sociale” ar fi ca acestea să se mobilizeze și să fie incluse social. Acest lucru se poate realiza, așa cum atestă experiența din Turturica. Însă autoritățile și societatea civilă trebuie să ofere ajutor și încurajare într-un mod susținut. Trebuie să adopte spiritul de „incluziune socială” în adevăratul sens al cuvântului prin luarea măsurilor necesare, oferind chiar și sprijin moral pentru a-i ajuta pe cei defavorizați în orașele și satele unde trăiesc.

În sfârșit, ediția de față se referă și la impactul recesiunii asupra străngerii de fonduri din sectorul privat, un domeniu de care UNICEF România depinde foarte mult pentru a-și finanța programele.

Edmond McLoughney
Reprezentantul UNICEF în România

A handwritten signature in black ink, appearing to read 'Edmond'.

În acest număr

România: țara a două povești.....	4
Pâine cu muștar.....	8
Turturele.....	11
Un caz de obezitate.....	15
Nu mai e timp pentru hernie de disc.....	17
Se mai pot strânge fonduri în perioada de criză?.....	20
Gheorghe Hagi și cinci bloggieri renumiți în vizită la copiii din programul "Viitorul copiilor începe la școală".....	22

Daca nu este specificat altfel, articole din acest buletin informativ au fost scrise de Iana Bejaniyska - Consultant UNICEF

Notă:

Punctele de vedere exprimate în articolele acestei publicații aparțin autorilor și nu reflectă, în mod necesar, opinia UNICEF.

UNIȚI PENTRU COPII este publicat trimestrial de UNICEF Romania, Blvd. Primăverii nr. 48A, 011975, sector 1, București, România; T: +40 21 201 7872; F: +40 21 317 5255; E: bucharest@unicef.org; www.unicef.org/romania

Despina Andrei - Manager Divizie Sector Privat și Parteneriate; T: +40 21 201 7858; E: dandrei@unicef.org

Codruța Hedeșiu - Coordonator Relații Externe și Presă; T: +40 21 201 7864; E: chedesiu@unicef.org

Mihai Magheru - Specialist Protecția Copilului; T: +40 21 201 7856; E: mmagheru@unicef.org

Voica Pop - Specialist Programe; T: +40 21 201 7854; E: vpop@unicef.org

Fotografiile UNICEF sunt sub protecția legii dreptului de autor. Buletinul informativ conține fotografii ale următorilor: @UNICEF / Giacomo Pirozzi, Premfors, LeMoyné, Cristian Kostyak (coperta pg. 22 - 23), Liviu Andrei, Codruța Hedeșiu, Marian Dinca, Raluca Manța, Laura Petculeț.

România: țara a două povești

Fiecare țară are propriile evidențe oficiale și neoficiale ale evenimentelor trecute și prezente, cu toate acestea, în contextul celorlalte state europene, contrastele României sunt, într-adevăr, frapante. Gropile de gunoi unde până de curând reprezentau surse de venit pentru săraci, afișează acum coduri poștale de zone rezidențiale. Chiar în inima orașelor mai înstărite se află enclave cu locuințe insalubre oferite de primărie unde mulți trăiesc sub limita sărăciei în condiții de neimaginat. În general, București, Timișoara, Cluj și alte orașe mari sunt cu adevărat moderne și cosmopolite. România rurală, pe de altă parte, este ecoul unei epoci de mult apuse, scufundate în întuneric și în noroi. Apa potabilă pe aceste meleaguri este un lux, la fel și existența toaletelor în casă. În spațiul cibernetic, unii dintre cei mai

renumiți hackerii sunt adolescenți români, foarte inteligenți, și cu toate acestea, un procent însemnat din populație nici măcar nu știe că există internet.

Până de curând, mergeam la București cu linii aeriene de genul KLM și Tarom care își operează zborurile de la Otopeni, amplasat la treisprezece kilometri de București. Aeroportul are săli luminate și aerisite pentru plecări și pentru sosiri. Femei în salopete albe le păstrează impecabil de curate. Aceasta este fața primitoare a României pe care o vede orice străin care vine în țară, în special pentru prima oară.

În această primăvară am ales să zbor cu o companie low-cost, criza financiară ne afectează pe toți. Și am aterizat într-o țară complet diferită. La doar cincisprezece

minute de mers cu mașina de Otopeni se află Băneasa, aeroportul folosit de liniile aeriene low-cost. Nu are o sală adecvată pentru sosiri. Prietenii și familia trebuie să stea la coadă în aer liber ca să le ureze bun-venit celor dragi și sunt la mila vremii. Zona de control pașapoarte a cunoscut și zile mai bune. Vopseaua crăpată, gresia spartă și

România rurală este un ecou dintr-o epocă demult apusă

benzile rulante uzate pentru bagaje nu sunt tocmai condițiile la care se așteaptă lumea într-o țară membră UE.

În cursul vizitei mele asist la discuții referitoare la efectele crizei economice asupra celor mai vulnerabile persoane. După prima zi îmi doresc cu disperare să fi existat siteul *derutat.ro* pentru analiza situației unei țări. Pe cât sunt aeroporturile de diferite, pe atât de diferite sunt opiniile experților și partenerilor care lucrează cu familiile cu copii dezavantajate.

Unii susțin că cei care sunt acum foarte săraci în România, erau foarte săraci chiar și în anii cu creștere economică rapidă. Situația lor a rămas neschimbată chiar și în perioada de criză economică. În țară există zone cu sărăcie cronică care nu dispar indiferent dacă e belșug sau sărăcie.

Cu toate astea, cei mai săraci, care în mod obișnuit își întrețin familiile ca muncitori zilieri au o versiune diferită. În special, în zonele urbane, aceștia au pierdut o mare parte din oportunitățile de angajare care în prezent sunt acaparate de foștii angajați care aveau locuri de muncă stabile și care au fost concediați. Și solicitarea pentru serviciile zilierilor au scăzut. Din punct de vedere statistic, aceste modificări sunt foarte greu de măsurat deoarece nu sunt

În fiecare lună, părinții Ancăi nu pot cheltui decât 5 Euro pentru a-i acoperi nevoile fundamentale de supraviețuire

înregistrate.

Autoritățile locale pretind că se descurcă cu numărul de copii care sunt trimiși în sistemul de protecție. Nu a apărut o creștere sesizabilă a numărului de cazuri noi în 2010 în comparație cu ultimii trei ani. De asemenea nu a fost înregistrată o scădere în ceea ce privește standardele de asistență sau numărul de servicii aflate la dispoziția beneficiarilor. Oficial, doar angajații din sistem au încasat din plin efectele crizei economice, fie printr-o reducere masivă a salariilor, fie prin demiteri forțate.

ONG-urile avertizează că această situație va duce la colapsul rapid al serviciilor sociale din România. Există un exod constant a asistenților sociali, a doctorilor și a asistentelor medicale către Occident. Directorii direcțiilor județene de asistență socială și-au exprimat îngrijorarea față de păstrarea personalului calificat de bază. În plus,

În ce măsură au fost afectați de criza financiară săracii cronici din România?

potrivit statisticilor din 2009, numărul de copii care trăiau sub limita sărăciei, crescuse cu 100.000 în comparație cu datele dintr-un studiu anterior. Dintre aceștia, sute necesită asistență socială specializată dar doar un procent mic, și mai exact cazurile cele mai grave de abuz de minori sunt soluționate și asta din cauza incapacității sistemului de a se ocupa de cererea în creștere. Despre cei cu situații considerate mai puțin grave nu se mai știe nimic. Sunt sufletele pierdute ale României. Neclar? V-am avertizat.

În 2010 numărul familiilor care au solicitat ajutor unor ONG-uri s-a dublat. Solicitățile lor erau legate de lipsa unei locuințe, lipsa banilor și aspecte esențiale legate de supraviețuire. La fiecare doi copii care băteau zilnic la ușa unui centru de zi din București, cerșind de mâncare acum un an și jumătate, acum sunt cinci. Apartamentele sociale sau centrele rezidențiale mai mici, care înlocuiau orfelinatele României de dina-

inte de 1990, se închid acum deoarece nu își mai pot plăti facturile la utilități. Mulți copii care sunt ulterior direcționați către centre de plasament fac dovada unor regresii psihologice severe.

Din 2008, unii dintre asistenții maternali care aveau în grijă copii cu dizabilități și erau plătiți de stat, au renunțat la copiii pentru a căuta un loc de muncă mai bine plătit în străinătate, astfel pentru copii au fost găsite so-

luții alternative în cadrul sistemului.

În același timp, din cauza recesiunii 4% dintre lucrătorii români migranți din Europa s-au reîntors în țară, punând astfel și mai multă presiune asupra serviciilor sociale. Cei rămași în străinătate trimit acasă tot mai puțini bani și din ce în ce mai rar. Bunicii care au grijă de copiii rămași singuri acasă se luptă să le pună la dispoziție strictul necesar. Și mai îngrijorător este că acei copii sunt lăsați să își poarte singuri de grijă. Copilul „singur acasă” devine rapid unul dintre secretele dezvăluite ale României. Acești copii neglijați dezvoltă probleme comportamentale și lipsesc mult de la școală sau chiar abandonează școala.

Consumul este mult mai scăzut și în sectorul public și în cel privat. Familiile își reduc cheltuielile mai ales la articolele de larg consum, la activitățile extrașcolare pentru copiii lor, la vacanțe, și, din păcate, din cantitatea de fructe și legume. Formula venitului per capita al

unei familii ia în calcul bursa de studii a copiilor drept venit, ceea ce a forțat pervertirea multor alegeri făcute de părinți, care au preferat să sacrifice bursa pentru a putea rămâne eligibili pentru alocația de venit social, negându-le astfel copiilor lor ocazia de a merge la liceu sau la facultate.

Pe de altă parte, un set de criterii mai stricte de acordare a alocației suplimentare pentru familiile cu copii de vârstă școlară a condus la îmbunătățirea frecvenței cursurilor școlare.

Industria textilă unde sunt angajate mai mult femei a rămas pe linia de plutire. Lucrătoarele nu au fost concediate. Salariile nu au fost reduse. Dar a crescut numărul orelor de muncă. Multe dintre acestea pur și simplu nu mai pot găsi nici timpul și nici energia să aibă grijă de copii.

Suma cheltuită de o familie pentru fiecare copil variază enorm. Românii care au un loc de muncă stabil își permit să cheltuiască în medie 131 de Euro pe copil pe lună, în timp ce muncitorii zilieri din comunitatea romă nu reușesc decât 9 Euro.

Există temeri că în următoarele luni modificările aduse sistemului de prestații sociale care au fost introduse în ianuarie anul acesta, vor afecta foarte mult pe membrii cei mai vulnerabili ai societății. Se precon-

zează ca familiile cu venitul minim și persoanele cu dizabilități să fie cele mai afectate. Până în prezent, simptomele unei astfel de situații sunt fie sporadice, fie neînregistrate de statisticieni. Există rapoarte potrivit cărora în zonele rurale, doar o treime din familiile care se calificau până acum pentru alocațiile de venit, îndeplinesc în prezent criteriile pentru a beneficia în continuare de prestații sociale. Noile linii directoare se aplică și persoanelor cu dizabilități, care fără ajutor social trăiesc acum pradă stresului și greutăților suplimentare.

Agențiile guvernamentale, ONG-urile și Biserica au format comitete mixte pentru a orienta serviciile sociale către servicii de prevenire sperând să își îmbunătățească calitatea și să ofere o valoare mai mare în schimbul costului. În timp ce intenția este generoasă și pertinentă, până la a găsi soluțiile adecvate timpul și banii se termină pentru cei care depind de sprijinul lor.

Depind de măsurile luate de administrație

Pâine cu muștar

Un sandwich cu șuncă și muștar e o combinație delicioasă, nu sunteți de acord? Ce se întâmplă atunci când ești atât de sărac încât nu îți poți permite să pui și o felie de șuncă între feliile de pâine? Îți faci un sandwich cu muștar. Poți cu greu să îl înghiți. Dacă îl consumi des, îți poate provoca dureri la stomac. Iar dacă acesta formează regimul de bază al unei mame și al copiilor săi, poate să conducă în timp la subnutriție și malnutriție.

Însă pâine cu muștar e exact ce au mâncat Sandra și copiii ei la sfârșitul săptămânii trecute. La fel și în săptămâna de dinainte. Și la fel în multe alte săptămâni anterioare fără căldură, fără gaze și fără apă curentă, când singurul mod prin care își puteau înșela foamea era dacă adormeau, cu condiția ca

stomacul și mintea să nu îi doară prea mult și ca să se învelescă cu o pătură groasă. Fiul Sandrei e maestru în a-și înșela foamea, dar fetelor și mamei le vine greu.

Sărăcia și durerea au devenit partenerii de viață ai Sandrei. Dat fiind că ea e un grăunte de femeie, te surprinde că încă mai funcționează, ca să nu mai spunem că face o treabă nemaipomenită ca mamă celibatară. Nu prin ceea ce le pune la dispoziție copiilor din punct de vedere material, ci pentru că îi învață să fie respectuoși, harnici și să aibă aspirații.

„Mă lupt pentru copii. Fără ei, nici măcar n-aș mai fi fost în viață. La un moment dat ne era foarte greu, trăiam pe străzi, dar am reușit să îi trimit la școală. Toma avea cincisprezece ani, iar Ela șapte. Cea mai mică, Cati, avea doar doi ani.”

Copiii au acum douăzeci, nouăsprezece și respectiv unsprezece, dar fiecare pare cu cinci ani mai tânăr, corpurile lor de „pâine cu muștar” străduindu-se să arate vârsta lor adevărată.

Acum douăzeci de ani, la scurtă vreme după ce Sandra a părăsit orfelinatul în care a crescut, l-a avut pe Toma. Tatăl

Această locuință nu poate proteja familia de vremea rea

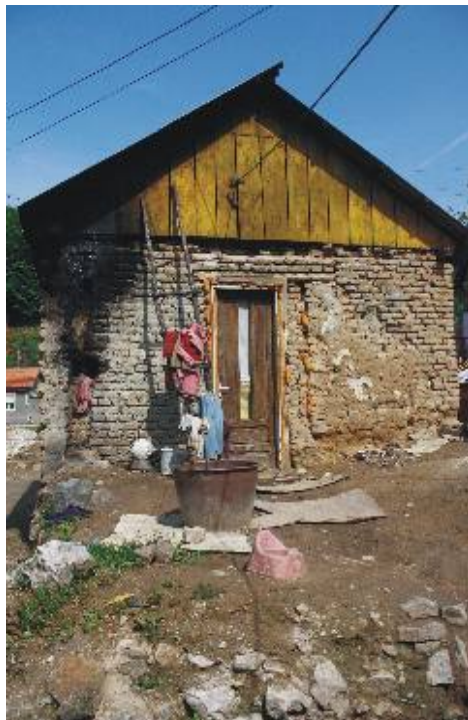
copilului nu a locuit niciodată cu familia. Mai târziu, un alt bărbat a intrat în viața ei, care a luat-o de nevastă, după care a divorțat de ea pentru că i-a dăruit două fete și niciun băiat.

Întrebată fiind despre efectele crizei asupra propriei sale vieți, Sandra surâde cu amărăciune: „Criza! Viața mea a fost o criză permanentă. Am fost la orfelinat de la trei ani și până la optsprezece ani. A murit tata, iar mama m-a abandonat când eram mică. Nimeni nu m-a ajutat niciodată.”

Viața ca mamă singură a fost o luptă încrâncenată, dar Sandra a reușit, cumva, să se descurce, până în 2010. Cu câțiva ani în urmă a subînchiriat o cameră de la o mare familie de romi din cartierul Ferentari de la marginea Bucureștiului. În perioada de creștere economică reușea să se descurce vânzând calendare de buzunar, batiste și flecuștețe pe unele linii de tramvai ale orașului cu două milioane de locuitori.

Când România a fost lovită de criza economică, mulți muncitori necalificați care au fost concediați au început să-i facă concurență pentru nișa de piață pe care Sandra și-o crease singură. Prin anii nouăzeci făcea ușor 100 RON (\$34) pe zi. Acum, are noroc dacă vine acasă cu 20 (\$6,80).

Cu așa o reducere a venitului, s-a întâmplat inevitabilul. Sandra ne povestește: „Când nu am mai putut să plătesc chiria vara trecută, proprietarul m-a dat afară, pe mine și pe copiii mei. Toate lucrurile noastre, inclusiv actele de identitate, ne-au fost reținute de acesta. Îmi este teamă să îl rog să mi le dea înapoi știind că nu am de unde să restitui banii pe care îi datorez. Nici nu se pune

Adapost pe timp de criză?

problema să mă duc la poliție”. Sandra e convinsă că marea familie de romi se va răzbuna, deși ea este pe jumătate romă.

Fără acte nu se poate califica pentru ajutorul social și a avut extrem de multe probleme ca să găsească o locuință. Până la urmă, unor oameni li s-a făcut milă și au lăsat-o pe Sandra să stea în două camere, într-o casă care avea o gaură în acoperiș, într-un sat lângă București. În prezent, majoritatea bănușilor pe care îi câștigă cu sudoare se duc pe naveta copiilor la București pentru ca aceștia să meargă la școală.

„M-au ajuns toate din urmă,” oftează Sandra. „Săptămâna trecută nu m-am

simțit bine. N-am reușit să merg la serviciu. Acum mă simt foarte obosită. Încep să mă simt deprimată de la epuizarea continuă. Cati, fetița mea, nu reține calciul și ia mereu medicamente. Nici ea nu s-a simțit bine și nu am putut să o îngrijesc cum trebuie. Nu am avut nimic să îi dau pentru durerea de cap, doar pâine cu muștar. Și nu o mai poate suporta.”

Toți copiii Sandrei au beneficiat de asistența oferită de Fundația Căminul Phillip, un adăpost pentru copiii din mahalaua Ferentari. Fundația îi ajută pe copiii din familiile vulnerabile să nu abandoneze școala, iar personalul îi ajută să aibă rezultate școlare foarte bune. Copiii asimilează totodată și de-prinderi de viață, sunt învățați să respecte igiena personală, să mănânce bine și să fie politicoși. Acasă, mulți dintre ei ajung să le predea părinților ce au învățat la centrul de zi. Încetul cu încetul, obiceiurile comunității încep să se schimbe. Sau cel puțin așa speră oamenii care lucrează la centru și partenerii lor, printre care se

numără și UNICEF și liderii romi locali. Persoanele din cadrul fundației doresc pentru cei din comunitate să se integreze în societate și se ocupă ca acești copii să beneficieze de educație și să-și găsească un loc de muncă.

Acesta este și obiectivul Sandrei. „Sunt mândră de copiii mei. Au învățat să îndure greutățile, dar nicio clipă nu s-au gândit să renunțe. Lucrează mult la școală, chiar și cu stomacul gol. În zilele săptămânii, nu trebuie să îmi fac atât de multe griji cu mesele lui Cati. Primește o masă caldă la prânz la Căminul Phillip și îi ajunge pentru toată ziua.”

În ceea ce privește școala, copiii Sandrei o duc extrem de bine. Toma învață meseria de mecanic auto, dar deja e expert în repararea calculatoarelor.

„E atât de generos, că le repară calculatoarele prietenilor pe gratis, ba și chiar și prietenilor prietenilor. Întotdeauna îi pune pe alții înaintea lui”, dă mama din cap a neîncredere și aprobare în același timp, mulțumită că a crescut un bărbat bun.

Căminul Phillip: o rază de lumină într-un peisaj sumbru

Ela s-a căsătorit de curând și face cursuri ca să devină asistentă medicală. Beneficiază de o locuință oferită tinerilor de o fundație religioasă. În această vară, Toma va lucra ca tehnician de întreținere a irigațiilor în Italia. Vrea să își cumpere o mică parcelă de pământ cu banii pe care îi va câștiga. Dacă ar fi în stare să construiască o casă pentru mama lui, ea n-ar mai trebui deloc să își mai facă griji.

Turturele

În inima unui frumos oraș transilvănean cu ruine romane, o fortăreață medievală și un ansamblu arhitectonic ce include o catedrală în care a fost încoronat regele Ferdinand în secolul douăzeci, există și un bloc de apartamente denumit Turturica. În afara denumirii de turturică, nu există nicio altă urmă de „campanie pentru frumusețea adevărată” desfășurate de vreo firmă de cosmetice în ghetoul de beton dărăpănat. Pentru că asta este, un ghetou. Iar majoritatea apartamentelor sunt garsoniere cu baie, ocupate de familii cu câte zece membri, interiorul este supra-aglomerat, murdar și întunecos. Îi șochează și îi dezgustă pe majoritatea vizitatorilor. Dar, judecând după condițiile de locuire ale romilor din estul Europei, condițiile din acest bloc sunt destul de obișnuite.

Din zona pietonală din Alba Iulia avem o pravești minunată a Carpaților. Magazine cochete sunt aliniate în zonă. Bunicii stau pe bănci și privesc la nepoții care se joacă în razele soarelui. Chiar și în mijlocul recesiunii, acest oraș arată mândru și plin de încredere. Dar dacă te îndepărtezi de strada principală, ajungi într-o zonă ascunsă de fațadele magazinelor. Mai treci de o stradă și te vei afla în fața Turturicii.

Nu își anunță prea mult prezența vizual, ci mai curând după zgomote. Sunetele vocilor copiilor și conversațiile ascuțite ale adulților străbat prin liniștea orașului înverzit. Ei nu au bănci pe care să se așeze, dar sunt mulțumiți dacă stau primprejur ore la rând, în timp ce copiii

lor se joacă leașa sau fotbal. Uneori se aud certuri și vocile devin și mai puternice, dar nimănui nu-i prea pasă.

„Primarul chiar ne-a făcut și nouă un teren de joacă anul trecut, doar toboganul mai funcționează. Restul s-a stricat”, spune unul dintre puștii prietenoși de vreo opt ani dintr-un grup de copii curioși care se adună spontan în jurul nostru.

Într-un moment de recesiune, majoritatea populației suferă un declin în standardul de viață, dar peste Turturica au venit mai multe avantaje începând din 2009 în comparație cu întreaga sa existență anterioară. Atunci când criza financiară a lovit într-adevăr România, blocul a fost ales să participe la un studiu susținut de Banca Mondială și UNICEF. Ore de interviuri coordonate de statisticieni profesioniști din București s-au desfășurat pe grupuri. S-au ținut jurnale și s-au analizat documente pentru a stabili măsura în care criza a lovit această comunitate.

Liderii din bloc s-au mobilizat și, în scurtă vreme, Turturica a primit nu numai un nou teren de joacă, ci și geamuri pe scara principală. Rezidenții primesc ajutor periodic din partea voluntarilor de la o fundație din București și mai multe persoane au fost introduse într-un program motivațional. Familiile care acumulează un punctaj bun în cadrul programului sunt răsplătite, în principal, cu manuale școlare și rechizite, iar copiii au ocazia să meargă în tabere în vacanță

de vară.

Unul dintre obiectivele programului a fost încurajarea părinților și a copiilor să aibă mai multă grijă de mediul în care trăiesc și de toate spațiile publice din jurul blocului lor. Până în prezent nu s-au înregistrat rezultate deoarece primarul i-a iertat pe cei care s-au făcut în continuare vinovați de murdărirea scării și de aruncatul gunoaielor menajere direct de la fereastră. Programul stipulase ca cei care fac astfel de lucruri periodic să fie evacuați din bloc. Asta nu s-a întâmplat.

Familia Marielei, mai exact toți cei patru copii de vârstă școlară, au luat premii în cadrul programului. După doi ani de recesiune, și ea și soțul ei s-au reîntors din Europa centrală după aproape zece ani de muncă în străinătate. Doi dintre copiii ei au rămas într-o casă de copii în Polonia.

„Condițiile acolo erau mult mai bune. Aveam trei camere, un venit decent. Copiii învățaseră poloneza și le mergea bine la școală. Când economia a început să scârțâie, ne-am pierdut locurile de muncă și am hotărât să ne reîntorcem. Soțul meu a făcut un atac la inimă și a murit imediat după ce ne-am mutat la Turturica. I s-a rupt inima când ne-a văzut pe toți locuind în camera asta micuță. Cele două fete gemene de cincisprezece ani trebuie să doarmă pe saltele pe podea. Nici măcar nu se pot schimba în liniște în pijamale. Plita pe care gătim e în baie. Trăim ca animalele.”

Mamă a opt copii, tresare din cauza unei dureri străpungătoare de dinți. Suferă de migrene. Deși e disperată, crede că a făcut treabă bună, din moment ce copiii ei sunt prezentabili, politicoși și au

aspirații pentru viitor. Una dintre gemene vrea să meargă la facultate după terminarea liceului. Va fi prima din familie. Cealaltă merge la școala profesională ca să devină cosmeticiană. Fotbalul e pasiunea băieților mai mici, deși fiul cel mare al Marielei, acum în vârstă de douăzeci de ani, crede că viața în România e grea. Nu a fost în stare să își găsească un loc stabil de muncă, și, între perioadele de activitate temporară pe un șantier de construcții, petrece ore întregi pe Facebook cu prietenii lui polonezi.

„Cel puțin nu e hoț,” spune mama. „Anul trecut, trei adolescenți din bloc au fost duși la închisoare pentru furt.”

Două într-una: bucătărie și baie

Va avea Mihai vreun acoperiș deasupra capului luna viitoare?

În orașele mai mari, în afara unor mici infrațiuni, recesiunea a contribuit la creșterea numărului de fete care se prostituează, uneori proxeneții fiind-le proprii lor tați. Acest lucru nu s-a întâmplat în Turturica. Certurile între familii sunt frecvente și sunt cauzate de reîntoarcerea unei rude care a lucrat în străinătate. Scandalurile au loc în afara blocului și au ca motiv împărțeala banilor și a cadourilor care au fost aduse. Copiii, în general, asistă îngroziți la certurile dintre părinții lor presărate cu cuvinte vulgare.

Programul motivațional încearcă să îi educe pe copii să abandoneze acest model de comportament. Mulți părinți s-au obișnuit să primească ajutor social din partea statului, sprijin de la ONG-uri și cadouri de la membrii familiei, dar nu sunt pregătiți să dea ceva la schimb, lucru demonstrat prin eșecul neîndeplinirii unor obiective din programului.

Adulții se plâng în general de cât de

¹Programul motivațional este derulat de ONG-ul CERME.

săraci sunt, și, mai recent, de reducerile prestațiilor sociale. Din cauza unor restructurări ale sistemului de prestații sociale, multe familii nu se mai califică pentru anumite alocații, și asta din cauza interpretărilor subiective ale noilor reglementări și din cauza lipsei de consecvență în aplicarea acestora. Administrația locală poate decide că bunurile cum sunt calculatorul și telefonul mobil constituie avere și poate astfel reduce sau elimina o prestație socială. Au existat

și situații extreme. Mesele de prânz pe care le primea zilnic o femeie în vârstă de la vecina ei mai amabilă au fost interpretate drept o formă de venit, și, prin urmare, plata alocațiilor sociale de care beneficia a fost redusă substanțial.

La Turturica, mai mulți părinți se tem de evacuare, din moment ce ajutorul social a scăzut, deși nimeni nu știe precis cât de mult, și au rămas în urmă cu plata chiriei. Adresele de la autorități s-au rătăcit. Fluturașii pentru plățile trecute nu se mai explică. Voluntarii le explică noile condiții de acordare a alocației complementare, pierderea pe familie va fi minimă în condițiile în care copiii vor frecventa periodic școala. O femeie între două vârste, care tocmai a auzit de această modificare aleargă către profesoara tânără care organizează activități săptămânale pentru copiii din Turturica: „Am o față de treisprezece ani care n-a fost niciodată la școală. Mă ajuți să o înscriu în clasa întâi?”.

Un grup de femei, care aveau până de curând o slujbă la un producător local de

îmbrăcăminte și au fost concediate din cauza recesiunii, își exprimă acum regretul că nu au terminat liceul și nu au calificări care să le fi crescut acum șansele de angajare.

Alte familii își planifică să lucreze în străinătate la vară, deoarece economia din Germania și Italia s-au repus pe picioare și vor avea nevoie de lucrători sezonieri.

Blocul zumzăie de vocile femeilor, copiilor și bătrânilor. Bărbații fie și-au abandonat familiile cu mult timp în urmă, fie și-au schimbat viața de familie pentru un loc de muncă în altă parte. Se zvonește că Alexandru și-a găsit o femeie în Spania, dar, din moment ce trimite bani acasă, soția lui casnică, singură cu trei copii sub șapte ani, nu îi pune întrebări stânjenitoare.

Când a plecat Anca în Germania să îngrijească de alții, lăsându-și acasă soțul și două fete adolescente, familia a răsuflat ușurată că, în sfârșit, urmau să aibă un venit decent. Dar după câteva luni, soțul Ancăi a fost informat că ea legase o relație un alt bărbat. S-a dus în Germania și a ucis-o din gelozie. Acum el e la închisoare, iar fetele au rămas singure, luptându-se să termine școala doar cu alocația pentru copii ca singură sursă de venit.

Cam acestea sunt inegalitățile din Turturica, dar există loc și de frumusețe în mijlocul acestui spațiu dezumanizat. Când Rosa, mama celibatară, a murit de cancer anul trecut, deși de-abia împlinise patruzeci de ani, fiul și fiica au primit sprijin din partea comunității din

Turturica. Două mătuși le dau de mâncare și bani și se asigură că copiii mănâncă, sunt îmbrăcați decent, sunt curați, merg zilnic la școală și își fac temele. Vecinii au grijă de băiatul mai mic atunci când sora mai mare trebuie să învețe pentru diferite teste. Copiii au parte de simpatia celorlalți și de cuvinte blânde, mângâietoare.

Oare ce se va întâmpla cu Turturica? Vremurile sunt grele, condițiile sunt mizerabile, dar există un nucleu format din șaptezeci de copii în bloc care învață un set de valori diferite față de oportunitismul majorității adulte. Educația fiindu-le principala prioritate, fereastra este pe jumătate deschisă, iar noua generație de turturele se pregătește de zbor.

*Denis este una dintre cele mai bune eleve.
Le dă speranțe celor din Turturica.*

Un caz de obezitate

D-na dr. Blaga este un medic de familie cu experiență. Are 2000 de pacienți pe listă. Nu a fost afectată de reducerile salariale care i-au afectat pe toți angajații din sectorul public anul trecut, inclusiv pe medicii și asistentele din spitale. Are o poziție bună în sistem, spre deosebire de colegii mai tineri, care consideră că au prea puține perspective sau chiar deloc în România și pleacă pe meleaguri mai primitoare din Europa occidentală. Are un venit bun, dar nu mai are energie și timp.

„Când o să mă pensionezez peste zece ani, nu va mai fi suficient personal medical calificat în țară pentru a ocupa posturile libere. Sistemul asigurărilor de sănătate se va prăbuși.”

Printre reducerile de austeritate a fost afectată și subvenționarea asistenței

medicale pentru tinerele mame și sugari. Până anul trecut, medicii de familie primeau o remunerație bună pentru fiecare consultație la domiciliul unui nou născut. Acum nu pot pretinde decât 7 RON (\$2,40) pe consultație. Mulți dintre colegii d-nei dr. Blaga renunță la aceste vizite. Un stadiu crucial în dezvoltarea și educația privind sănătatea copilului este lăsat la voia întâmplării. Din bunătate continuă să facă vizite la domiciliu, preluând și sarcina de lucru a colegilor ei mai puțin miiloși. E cu adevărat stoarsă de forțe, dar consideră că sfaturile pe care le poate da ea mamelor sunt esențiale pentru a se asigura că sugarii beneficiază de un regim echilibrat și de tipul adecvat de îngrijire. E propria ei marcă de medicină preventivă care va face ca, până la urmă, copiii să devină adulți sănătoși.

Medicul se zbate să aibă grijă de cei 400 de pacienți sub patru ani

„Românii sunt cam ignoranți când se pune problema traiului sănătos. Valorile tradiționale s-au pierdut. O mamă al cărei copil face acum un pic de febră fuge repede la medicul de familie. Asta nu s-ar fi întâmplat niciodată pe timpul bunicilor noastre. Avem nevoie de centre de sănătate ca în Norvegia și Finlanda, care se ocupă în exclusivitate de prevenție. Trebuie să

existe psihologi, nutriționiști și pediatri, care să aibă timpul și resursele necesare pentru a-i orienta pe oameni, în special pe părinți.”

Aceasta este viziunea utopică a viitorului. Realitatea tristă este că, deși în teorie, fiecare copil român are acces gratuit la sistemul de sănătate, serviciile și medicamentele care mai sunt încă disponibile după ultimele reduceri de pe lista medicamentelor compensate, sunt minime. Dacă copilul are gripă, singurul tratament gratuit disponibil este Nurofenul pentru copii. Drept consecință, farmaciile rămân în permanență fără un astfel de medicament. Alternativa costă 12,30 RON (\$4,30) și este mult prea mult pentru familiile cu venit mic. Pentru a evita această situație, părinții se duc cu copiii la serviciul de urgență, ceea ce înseamnă o presiune enormă asupra spitalelor, dar le asigură un pic de liniște mentală părinților.

O altă măsură de austeritate a fost să se reducă cheltuielile lunare ale medicilor de familie. Dacă, în funcție de volumul de muncă, medicul și-a utilizat banii alocați pe lună înainte să se termine luna, trebuie să își taxeze pacienții care vin la consultații după aceea. Lăsând la o parte justiția socială, o consecință probabilă a acestei situații va fi o presiune și mai mare asupra serviciilor de urgență,

Această tânără mamă ar fi fost pierdută fără vizitele la domiciliu ale doctoriței

deoarece pacienții din mediile cele mai sărace caută cu disperare să primească asistență și tratament gratuite.

În plus, scăderea veniturilor și inflația au forțat multe familii să cumpere mâncare ieftină care ține de foame. Copiii ajung să consume cantități necontrolate de pâine și lapte, care nu aduc aportul necesar de proteine, vitamine și minerale, pe care le-ar furniza un regim alimentar echilibrat. Alergiile, anemia, problemele de digestie și obezitatea în rândul copiilor cresc îngrijorător de mult.

„N-aș vrea să cred că România este la fel de săracă ca și unele țări din Africa”, spune d-na dr. Blaga. „Copiii noștri nu fac foamea, însă criza financiară a condus la stiluri de viață nesănătoase. Problemele noastre nu se măsoară după coastele pe care le numeri la un copil, ci după numărul de copii obezi din școlile noastre.”

Nu mai e timp pentru hernie de disc

Deoarece multe guverne la nivel mondial se străduiesc să își reducă deficitul bugetar, oamenii cu veniturile cele mai scăzute și-l sporesc pe-al lor. În România, aceștia sunt adesea părinții cu venitul minim, care nu se califică să obțină un card de credit, nu își permit să cumpere în rate fără dobândă o garni-

tură de mobilă sau aparate electrocasnice de la magazinele de electronice. Ca și boemii dintr-o altă epocă, cumpără pe datorie de la băcanul din cartier. Cartofi, zahăr, detergenți și multe alte articole de bază aproape și-au dublat prețul în ultima vreme. Părinții sperați acumulează datoriile pentru a le cumpăra de mâncare copiilor.

100 RON (\$34) este prețul unui bilet pentru un traseu istoric prin Londra, în timp ce în București, Cristina, soțul ei și cei patru copii trebuie să trăiască din această sumă timp de o lună de zile. Nu trebuie să ne surprindă că mănâncă fasole din ianuarie, de când soțul ei și-a pierdut slujba. L-a ținut la pat hernia de disc timp de două săptămâni și, când s-a reîntors la muncă, a constatat că nu mai poate munci ca șofer. „Să fii rom și pe la patruzeci de ani nu este deloc ceea ce caută un angajator. A lucrat neîntrerupt de când era adolescent și toate actele îi sunt în ordine. Cu toate astea, prima și ultima oară când a fost bolnav, a fost dat afară fără milă. Discriminarea împotriva angajaților romi în România este ceva foarte obișnuit”, ne spune Cristina. Condițiile economice dure n-au făcut decât să exacerbeze problema.

Cristina este româncă. Avea șaisprezece ani când l-a întâlnit pe Dan, cu șapte ani

Mica prințesă visează la zile mai bune.

mai mare. Căsătoria lor a fost primită cu răceală de ambele familii.

„Părinții mei n-au fost de acord, la fel, nici ai lui. Dar noi ne-am susținut unul pe celălalt.”

Muncitor, Dan a vrut ca familiei lui să îi meargă bine, punând bani deoparte pentru ca să cumpere un apartament cu patru camere în București. Multe familii în postura lor, în special romi, trebuie să se mulțumească cu o singură cameră într-un bloc dărăpănat de apartamente proprietate de stat, construite pe vremea lui Ceaușescu.

Viața era bună acum patru ani. După care economia a stagnat înainte să o ia la vale. Deteriorându-se starea de sănătate a lui Dan, perspectiva actuală pentru familie e sumbră. Fiul lor cel mai mare, Stoica, de cincisprezece ani, a trebuit să

renunțe la antrenamentele de fotbal, deoarece părinții nu își mai pot permite să plătească cotizația de membru în cadrul clubului. Gemenii de treisprezece ani, Silviu și Alex, nu au setul complet de manuale de care au nevoie la școală, deoarece bugetul familiei s-a terminat după achiziția uniformelor de școală. Micuța Ana, adorata de trei ani a familiei, prințesa răsfățată care avea niște pantofi și niște rochițe așa de frumoase înainte, trebuie să poarte acum hainele donate de persoane miloase. Copiii nici măcar n-au mai simțit mirosul dulciurilor și nici n-au mai gustat o bucățică de carne de mult prea multă vreme. Singurul mod prin care porția zilnică de fasole poate avea un gust mai interesant este să adaugi puțin sos de roșii în oală.

„Mami, iar avem fasole diseară?” întrebă băieții încrunțându-se, ținându-se cu mâinile de burțile umflate.

Nu prea ai motive să zâmbești în această perioadă

Cristina are o jumătate de normă într-unul dintre marile spitale de urgență din București. Alege lenjeria de pat folosită. Există zvonuri că toată lumea din departamentul unde lucrează va fi concediată curând. Pentru moment profită din plin de bonurile de masă pe care i le oferă angajatorul și, ori de câte ori

mai găsește la cantină ceva resturi, ea le aduce acasă.

Ar fi putut să nu se fi măritat atât de devreme, nu a reușit să termine clasa a șasea, însă, în mijlocul crizei financiare, Cristina este hotărâtă să facă mai mult în viață. Anul trecut s-a înscris în Programul „A doua Șansă”, care le permite adulților să încheie educația pe care nu au finalizat-o la vârste mai fragede. Programul este flexibil, iar Cristina poate acoperi materialul didactic într-un singur an școlar în loc de doi. În consecință, lucrează să își finalizeze clasa a șaptea, în același timp cu gemenii ei. Ei o ajută la geografie și la matematică. Ea speră să își ia certificatul de absolvire a zece clase în cel mult doi ani și să se va înscrie la școala de asistente medicale.

„Când voi fi asistentă medicală calificată, voi reuși să îmi întretin familia chiar și singură.”

Lăsând la o parte bucuriile de a fi un elev matur, acestea sunt niște vremuri extrem de grele pentru Cristina și Dan. El are nevoie de o operație la coloană, însă, din cauză că starea lui de sănătate e stabilă, cazul lui nu mai este clasificat drept urgență și nu mai poate beneficia de tratament gratuit într-un spital de stat. Prețurile de la clinicile private sunt prohibitive, așa că s-a hotărât să își găsească un alt loc de muncă și să muncească până ce îi cedează complet spatele, pentru a se califica pentru o operație de urgență gratuită.

Din cauza relativei lor prosperități din trecut și a concedierii in juste a lui Dan în

Foarte puține femei îi pot lua locul Cristinei, chiar dacă ea ocupă foarte puțin spațiu

absența unui certificat de șomaj, familia nu poate avea acces la prestațiile sociale la care are dreptul. Singurul ajutor pe care îl primesc de la guvern este o reducere pentru costul încălzirii, care acoperă mai puțin de jumătate din facturile lor lunare.

Cristina surâde când își spune povestea. Spiritul întreprinzător pe care îl are e singurul mijloc prin care poate depăși recesiunea, făcută să devină mult mai grea de patronii fără scrupule și serviciile sociale birocratice.

Se mai pot strânge fonduri în perioada de criză?

de Despina Andrei, Manager Divizie Sector Privat și Parteneriate, UNICEF România

Înainte de criza economică, două treimi din bugetul UNICEF România provenea de la sectorul privat (companii), iar cealaltă treime de la persoanele fizice. În prezent, după doi ani, situația s-a inversat: două treimi provin de la persoane fizice și o treime de la companii. Majoritatea și-au redus bugetul pentru responsabilitate socială (CSR); unele l-au eliminat total. Drept rezultat, UNICEF a beneficiat de o reacție cu mult diminuată în urma apelurilor sale publice din România. Chiar dacă și persoanele fizice au fost afectate de recesiune, acestea au reacționat mult mai bine la impactul

afectiv din cadrul situațiilor de urgență, cum a fost cutremurul din Haiti și inundațiile din Nord-Estul României din vara anului 2010, contribuind generos la apelurile noastre.

Firmele au mai avut nevoie și de un quid pro quo mai puternic din partea UNICEF și al celorlalte organizații, solicitând o mai mare atenție din partea mass-media în schimbul susținerii financiare oferite pentru proiecte.

Așadar, mai pot fi strânse fonduri în mijlocul unei recesiuni? Răspunsul este da, cu condiția ca UNICEF și celelalte organizații dependente de strângerea de fonduri de pe plan local să își adapteze strategiile la noua realitate. În cazul UNICEF, venitul nu numai că s-a menținut, dar chiar aproape s-a dublat în ultimii doi ani, de când recesiunea a lovit cel mai tare România. Esențiale au fost apelurile de urgență generatoare de empatie față de suferințele victimelor. Acest lucru a

Andreea Marin Bănică ținând în mână cardul UNICEF - UniCredit Țiriac Bank

stimulat generozitatea persoanelor fizice. În cazul sectorului corporatist, abordarea noastră a fost orientată pentru realizarea unor parteneriate reale și durabile față de acele simple sponsorizări din trecut pentru proiecte mici. În practică înseamnă angajamente pe termen lung prin intermediul cărora donatorul corporatist este implicat în toate stadiile proiectului, de la planificare la monitorizare și evaluare, în timp ce asocierea cu UNICEF îl ajută la creșterea profilului în rândul publicului și la atingerea țintelor propuse.

Așa după cum firmele și-au modificat planurile de marketing pentru a reflecta criza economică, sectorul non-profit trebuie, de asemenea, să se replieze la noul context în cadrul căruia trebuie să opereze. Părerile cu privire la efectele posibile ale acestei perioade sunt împărțite, însă un lucru este sigur: își va pune amprenta asupra activităților ONG-urilor și ale organizațiilor internaționale. Este greu, poate imposibil, să existe o soluție general valabilă pentru toate activitățile de strângere de fonduri. Organizațiile non-profit își au propriile metode de strângere de fonduri, abia acum începând să se adapteze condițiilor economice nefavorabile. Organizațiile care se bazează exclusiv pe companii pentru sprijin financiar vor fi mai sever afectate din cauza

diminuării bugetelor de CSR. Prin urmare, pentru organizații ar fi timpul să își lărgescă portofoliul de donatori prin căutarea de noi susținători în rândul companiilor care nu au fost asociate în mod tradițional cu sponsorizările și parteneriatele.

De asemenea, dezvoltarea sistemului de donații lunare automate în domeniul bancar, o sursă importantă de finanțare în alte țări ale UE, care în România se află în fază incipientă, în cele din urmă poate da rezultate bune.

În concluzie, este un moment important să ne împărțăm mai mult ideile și să devenim mai proactivi și inovatori. Flexibilitatea și creativitatea vor stabili succesul pe care îl vor avea organizațiile în acțiunile de strângere de fonduri, în special pentru că efectele crizei încă se mai fac simțite.

Ramona Sărărescu, GDF SUEZ Energy România, în vizită la una din școlile incluse în proiect

Gheorghe Hagi și cinci bloggeri renumiți în vizită la copiii din programul „Viitorul copiilor începe la școală”

© Christian Kostyak

Gheorghe Hagi împreună cu copiii din Făurei

Ambasadorul Bunăvoinței pentru UNICEF România, Gheorghe Hagi, și renumiții bloggeri Cristina Bazavan, Dan Dragomir, Alex Ciucă, Toma Nicolau și Adrian Zăbavă au vizitat joi, 26 mai 2011, comunitatea Făurei din județul Constanța, care beneficiază de sprijin în urma campaniei UNICEF „Viitorul copiilor începe la școală”.

În perioada 15 decembrie 2010 - 15 ianuarie 2011, UNICEF a organizat prima campanie online de strângere de fonduri, „Viitorul copiilor începe la școală”, cu scopul de a preveni abandonul școlar și de a ajuta copiii cu situații financiare dificile să meargă la școală. Campania a înregistrat rezultate bune atât în donațiile online, numărul mare de articole referitoare la acest proiect și peste 62.000 de fani pe pagina de Facebook dedicată.

© Christian Kostyak

26 de bloggeri importanți au scris povești motivaționale despre modul în care școala le-a influențat viața și cariera pentru a susține campania. Cristian China, Dan Dragomir, Cristina Bazavan, Bobby Voicu și Alex Ciucă au scris cele mai captivante cinci povești apărute în mediul online. Doar Cristina Bazavan, Dan Dragomir și Alex Ciucă au putut merge în vizită la comunitatea care va beneficia de fondurile strânse în urma campaniei. Ei au fost însă însoțiți de reprezentanții celorlalți doi câștigători: în locul lui Bobby Voicu - Toma Nicolau, iar în locul lui Cristian China - Adrian Zăbavă.

Oaspeții împreună cu echipa UNICEF au vizitat școala și comunitatea din Făurei, au stat de vorbă cu părinții și cadrele didactice, dar și cu copiii care vor fi principalii beneficiari ai fondurilor strânse.

Levis își dorește să meargă la școală în fiecare zi

În cadrul discuțiilor, Ambasadorul Bunăvoinței pentru UNICEF România, Gheorghe Hagi, a declarat: „Eu consider că formarea copiilor se face la școală, iar rolul nostru, ca părinți, este unul foarte important. Noi suntem cei care trebuie să îi încurajăm să acorde școlii importanța cuvenită și valoarea pe care o are învățatul. Totuși, rolul profesorilor este cel mai important. Ei trebuie să le insufle copiilor dorința de a studia, dar să îi și îndrume către alegerile potrivite pentru a reuși în viață. Faceți-l pe copil să învețe și se va simți mai bogat. Eu, când am învățat a doua limbă străină, m-am simțit alt om. Un alt univers s-a deschis.”

„Până la acest proiect, când un copil nu venea la școală, îl lăsam în pace. Acum am învățat să lucrez cu părinții și să îi conving să își trimită copiii la școală și să înțeleagă cât este de importantă acest lucru pentru viitorul lor”, a spus Florina Vișan, profesoară la școala din Făurei.

Gheorghe Hagi, Ambasador al Bunăvoinței pentru UNICEF România, a susținut campania online de strângere de fonduri „Viitorul copiilor începe la școală”, povestind despre importanța educației în viața copiilor. De asemenea, a semnat tricourile pentru câștigătorii concursului online care au scris pe Facebook despre modul în care școala i-a ajutat în dezvoltarea lor personală și profesională.

© Christian Kostyak

UN COPIL CA UN OU ÎNTR-O LINGURĂ

„E un joc, un fel de ștafetă cu oul într-o lingură. Trebuie să parcurgi o distanță cu un ou într-o lingură și să mergi cât mai repede. La un punct fix predai oul cu tot cu lingură altcuiva care o ia la fugă până când îi dă altcuiva și tot așa. Până la finish.

De fiecare dintre membrii ștafetei depinde - în mod vital - ca oul să nu se piardă. Din ce înaintezi în ștafetă, presiunea e mai mare.

*

Astăzi, într-o excursie cu UNICEF din cadrul proiectul *Viitorul copiilor începe la școală*, m-am gândit că viața unor copii în relația cu învățământul e ca oul din concursul de mai sus.

Membrii ștafetei sunt: profesorii, părinții, contextul în care trăiește copilul, dorința lui de a învăța.

Pornesc cu toții în ștafetă și copilul-ou e tot timpul în pericol să se spargă.

Poate că școală e prea departe de casă și e complicat să ajungă;

Poate că părinții nu-și permit să-l ducă la școală;

Poate că e trimis la muncă în loc de școală, ca să-și hrănească frații;

Poate că-l sperie/intimidează școala;

Poate că profesorul e prea obosit (are și el probleme multe) și-l scapă printre degete;

Sunt o mulțime de „poate” în ștafeta cu școala, în care membrii ștafetei sunt distribuiți aleatoriu și, oricât te-ai pregăti, nu ai de unde să știi că nu se va sparge oul; copilul nu va abandona școala.

Și dacă abandonează școala, de acolo încolo, la propriu, nu mai e de mâncare.

Dar dacă rămâne la școală, dacă termină - cu toții împreună - ștafeta, victoria e superbă.

Postat de Cristina Bazavan pe 26 mai 2011; <http://bazavan.ro/>

Reprezentanța UNICEF în România
Bld. Primăverii nr. 48A, 011975, sector 1, București, România
Tel: +40 21 201 7872; Fax: +40 21 317 5255
Email: bucharest@unicef.org

www.unicef.ro
www.unicef.org/romania
www.facebook.com/UNICEFRomania
<http://twitter.com/UNICEFRomania>
www.youtube.com/user/UNICEFRomania